

aldeles ude af Stand til at udtale mig om i dette Øjeblik.

Ordføreren (Blem): Jeg skal fremføre et Par Bemærkninger over for de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), der udtalte sig om, hvad der ogsaa er hentydet til i Betænkningen, at der har været Stemning for at nedsætte Aldersgrænsen fra 27 til 26 Aar for de nuværende Toldfunktionærer med Hensyn til Alderstillægenes Beregning, og det er jo rigtig nok. Der er i Udvalget blevet stillet en saadan Ændring af 2 Medlemmer først, og det drejede sig om en Nedsættelse fra 27 til 25 Aar, og efter at der senere var bleven Tale om Nedsættelse til 26 Aar, lod man det gaa til Ministeren som Udvalgets Forslag for senere at faa Samraad, men uden derfor at have tiltraadt det; thi i et Udvalg tiltræder man ikke eller tager egentligt Standpunkt, før man har hørt Ministerens Mening. Under dette Samraad var det, at Ministeren fremsatte Forslag om at forhøje Alderstillæget fra 250 til 300 Kr. for 4de Lønningsklasse Toldassistenter, hvilket straks medfører en Udgift af 15,000 à 20,000 Kr. og senere gaar op til at blive 55—60,000 Kr. Men naar vi nu havde været enige om ikke at ville overbyde Ministerens første Forslag om 40,000 Kr.s Merudgift paa denne Lov, som angaar noget over 230 Kontorfunktionærer, og som medfører saa stort et Gode, saa store Lønningsforhøjelser og ikke alene ligestiller dem med andre Etater, f. Eks. Postetaten, men giver dem mere, saa have vi ikke villet byde endnu mere over, naar Ministeren kommer med et Bud paa 15,000 Kr. ud over de 40,000 Kr. Ellers kan der altid ved Overgangsbestemmelser være en eller anden, der regner ud: Ja, jeg faar lidt mindre end han, og hvorfor skal jeg have mindre end han i Fremtiden? Den Slags Forhold ville altid komme, det kan ikke undgaas, og det maa man overse, naar en Lov som denne bringer et saa stort Gode, som den gør over for alle disse, baade Funktionærer og Embeds- og Bestillingsmænd.

Jeg kan ikke undlade at nedlægge en Indsigelse mod, hvad det ærede Medlem for Svinninge (K. Pedersen) udtalte. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vil se nøjere efter — uagtet jeg ved, at han baade regner godt og sætter sig godt ind i disse forskellige Forhold ved Lønningslovene —, saa vil han indrømme, at det ikke er kor-

rekt at sige, at Toldvæsenets Lønningslov nu ikke bliver saa god som Postvæsenets og Telegrafvæsenets, og at der ikke bliver fuld Lighed. Lovene ere jo saaledes, at 4de Klsses Bestillingsmænd i alle tre Etater begynde med 1,100 Kr. om Aaret og faa et Alderstillæg af 300 Kr. hvert 4de Aar, saaledes at Maksimumslønnen bliver 2,600 Kr. efter 20 Aars Forlab. Saa kommer der den Forskel, som det ærede Medlem var inde paa, at dette gælder for Fremtiden, men det passer ikke paa Fortiden, fordi Forslaget ikke faar tilbagevirkende Kraft. Men jeg forklarede dog, hvorledes vi ved Loven af 24. Marts 1899 medregnede Medhjælpertiden for Toldassistenter og Toldkontrolører og for Assistenter ved Centralbestyrelsen i 4de Lønningsklasse, der gennemsnitlig var 5 Aar, og det gave vi dem et Alderstillæg for paa 100 Kr. Hvis vi nu give disse Alderstillæg paa 300 Kr. tilbagevirkende Kraft lige til Bunds, ville de, der ere ansatte før den 24. Marts 1899, og for hvem man lod — det har man ikke gjort for Postvæsenets og heller ikke for Telegrafvæsenets Funktionærer — de sidste 5 Tjenestear, de have haft ikke som Assistenter, men som Medhjælpere, blive medregnede, nu naar Alderstillægene beregnes hvert 4de Aar med 300 Kr., faa betydelig mere, end de andre have faaet. Altsaa, Lighed vilde der ikke opnaas paa den Maade; hvis vi gave disse Alderstillæg tilbagevirkende Kraft til Bunds, saa vilde de ved Toldvæsenet ansatte faa saa meget mere, som 5 Tjenestear vilde betyde, idet man jo har givet dem 5 Læreaar, beregnet som Tjenestear, og saa vilde de have det Gode forud for de andre at faa Maksimumsløn paa 15 Aar. Den Gang, da Loven af 1899 blev vedtagen, vakte det megen Glæde hos Toldvæsenets Funktionærer og lavest lønede Embedsmænd, fordi man forhøjede deres Lønninger, og man gav dem, som sagt, denne Anciennetet for Medhjælpertiden. Da indkasserede de den Fordel, og da vare de andre Etaters Funktionærer ikke saa glade ved, at de ikke kunde faa noget lignende. Men hvis man nu samtidig med, at man ligelig gør Lovene med Hensyn til Begyndelses- og Slutningslønnen og med Hensyn til Alderstillægene, saaledes at alt dette bliver ganske ens, vilde give disse Alderstillæg tilbagevirkende Kraft lige til de ældste, vilde disse Funktionærer fremfor de andre faa den Fordel, der ligger i, at de i 1899 fik de 5 Aar som Medhjælpere medregnede i deres Anciennetet. Det er altid vanskeligt at faa